

Deme Júlia Vállalati Rendezvényen

Ez egy vállalati rendezvény 1967-ből. Annak idején egyszer egy évben biztosan volt ilyen vacsora. Akik mellettem ülnek az asztalnál, nagyon jó kollégáim, barátaim voltak. Nem emlékszem már rájuk, de azt tudom, hogy a középső már sajnos meghalt.

1953-ban volt egy nagy racionalizálás. Engem elküldtek a belügyből, és elhelyeztek tűzrendészeti előadónak MÉH-nél [Melléktermék- és Hulladékhasznosítási Tröszt]. Egy nagy szart értettem hozzá. Ilyen vidéki telepekre kellett mennem a MÉH Trösztből. Azt mondták, hogy ezerhúsz forinttal vesznek fel, s mikor kifizették a munkabéremet, akkor kilencszázhusz forint lett. Nagyon sok volt akkor az a száz forint, de a pofámba röhögtek. Na, gondoltam, jöttek ti még az én utcámba. Írtam egy jelentést, ahol piszkosul lehúztam a keresztvizet, hogy mennek a dolgok a vidéki telepeken. Egy ebédlőben tartották a különböző szakmai gyűléseket. A vezérigazgató doktor Soós György, aki később Budapest főkapitánya lett, felolvasta a jelentésemet, és azt mondta, hogy ez az a jelentés, amit maguknak már hat éve meg kellett volna írni. Akkora nimbuszom lett, hogy két perc múlva már a személyzeti osztályon voltam előadó. Tőlem függött, hogy valakit fölvegyenek vagy ne vegyenek, elbocsássanak vagy ne bocsássanak el. A személyzeti előadónak egy kádervéleményezési jogköre van, elbeszélget meg minden [lásd: "személyzetis"]. Hát mit csináljon az ember a személyzetin? Megpróbál igazságos lenni.

1956 után a személyzetiről átmentem gazdasági vonalra. Visszaállt a rend, megalakult az új kormány [a Kádár-kormány; lásd: Kádár János; Kádár-korszak], és ment tovább az élet.

1971-ben osztályvezető lettem a MÉH Vállalatnál, ilyen piackutatási részlegen. Kőbányán volt az irodánk. Tizennyolc beosztottam volt, nyolc gépkocsivezető, a többiek piackutatók. A gépkocsivezetők járták az üzleteket, és készpénzért vásárolták fel a bálázott papírt, mindent. Készpénzzel dolgoztak, kevesen voltak, de stabil emberek, az értelmesebbek. Számolni kellett tudniuk, annak problémamentesnek kellett lenni. Az egész idő alatt nem volt egyetlen egy olyan, hogy az én valamelyik gépkocsivezetőmet megszondázták volna, és probléma lett volna. A piackutatók nők voltak, ők mentek az üzemekhez megszerezni a vasat, a fémet, a papírt, mindent,

újrhasználási célra. A gyárártól vagonkéntben vásároltunk. A rendszerváltásnál az egész szétszakadt, mindenki vitt, amit ért. Volt ott autójavító is, mert úgy negyven teherautónk lehetett, voltak bálázógépek, emelőtargoncák, nagy vagon volt. Hála istennek, már nem voltam ott.

Ez a MÉH Vállalat majdnem színig zsidó volt. Ugyanis valamikor ők voltak az ócskások, a vaskereskedők, akik ezzel foglalkoztak. Például a kereskedelmi osztályon olyan valaki volt vezetőhelyettes, aki régen vagonokat vett meg. Hát így volt ócskavasas. Nem gyalog járt, hogy ócskavasat veszek, hanem egy hatalmas cége volt. Ezeknek a kisujjukban volt a szakma. A Góródi bácsi kagylószakértő volt, mert valamikor a gombokat abból csinálták. Nem kagylót gyűjtött, hanem felvásárolta, és értett hozzá, hogy miből lehet gombot gyártani. Vagy a papírhasználás. Ezek mind zsidók voltak, és szép lassan kihaltak. Elmentek nyugdíjba. Közben átfurmálódott az egész gazdasági szerkezet, ezek az emberek letűntek, és más utakon zajlott az élet. Már az üzemeztől vásároltunk fel mindenfélét, és ahhoz már nemigen kellett zsidók.